

SEKSOGTYVENDE KAPITEL

Per følte sig i Begyndelsen ikke helt lykkelig i sit Ægteskab. Hans Haab om at kunne vække Inger til et mere selvstændigt aandeligt Liv gik ikke i Opfyldelse. Hun med sin ligevægtige, helt for det praktiske anlagte Natur og med sin Overbevisning om, at hendes Fader var Kristenhedens sidste store Sandhedsvidne, begreb end ikke Hensigten med hans Overtalelsesforsøg. Ligesom sin Fader betragtede hun hans Optagethed af Pastor Fjaltring som et Udslag af ungdommelig Modsigelseslyst og Trang til at gøre sig interessant.

Nu havde unægtelig det Dobbeltliv, Per levede, og de ulige Paavirkninger, han udsattes for, efterhaanden bragt ham saaledes i Vildrede med Hensyn til sig selv, at han undertiden gjorde et ret forstyrret Indtryk. Han mærkede det tilsidst selv og søgte ængstelig efter et Holdepunkt.

Han fandt det, hvor han før havde fundet det, paa Natursiden af sin Tilværelse; og den, som førte ham dertil, var netop Inger. Hun var paa den Tid højt frugtsommelig; og som saa mange unge Mødre havde hun ikke Tanke for andet end den forestaaende Nedkomst og Forberedelserne dertil. Ikke desmindre var hun fuldkommen fattet; og denne Ro og den Sjælsstyrke, hvormed hun i al sin Umyndighed gik der og ventede paa sin Time, opfyldte Per med Beundring og gav ham meget at tænke paa.

Saa fulgte Fødselsnattens Sindsbevægelser, Ingers Sygeleje, Bekymringen baade for hende og for Barnet, dertil Faderglæden og den forstærkede Ansvarsfølelse, som denne vakte — alt tilsammen plantede ham atter solidt paa Virkelighedens Grund.

Helt formaaede han alligevel ikke at holde sig borte fra Borup Præstegaard. Det store, halvmørke Studereværelse med det smalle Løbetæppe og Pulten mellem de to lave Vinduer bevarede endnu en egen Tryllemagt over ham; men han stjal